

færdighed, medens den i og for sig er fuldkommen fornuftig og fornødt. Det er overhovedet meget fornødt at bestatte alkoholiske Drikke, hvortil jeg ogsaa henregner Nektar, men Tingene er jo dog den, at i dette Øjeblik hviler Økstaten væsentlig paa Købstadbeboerne, medens en forøget Alkoholskat i alt Fald vilde komme til at tage en væsentlig Del af Landet med.

Ligesom det jo er hævet over Tvivl, at Landet i dette Øjeblik gennemgaar en meget alvorlig Krise, som ikke kan andet end vække enhver god Statsborgers Sympati og Beredvillighed til, hvor det er muligt at komme det til Hjælp, saaledes maa de Herrer ogsaa være overbeviste om, at man i dette Øjeblik ikke danser og længe ikke har danset paa Roser inde i Købstæderne. Næringsforholdenes Vanstuelighed er stor, og man trues paa alle Sider. Usikkerhed kommer til Stede i alle Forhold, navnlig nu i den allerjævneste Tid, hvor man jo endogsaa trues med en Toldreform, som jo meget let vil kunne komme til at forrykke Grundlaget, hvorpaa i alt Fald en stor Del af Erhvervene hvile. Jeg tror altsaa ingenlunde, det er rigtigt, som det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) sagde, at Købstæderne have det meget bedre end Landet. Det have vi paa ingen Maade. Vor Eksistens er truet paa mangfoldige Omraader, og Statteevnen vokser ikke i samme Grad, som Kravene vokse. Det kan gerne være, at man i Købstæderne i de senere Aar er gaaet noget for villigt ind paa et eller andet Krav om et eller andet Fremskridt eller Forbedring. Jeg skal ikke bestride det, men jeg vil til Retfærdiggørelse og Forsvar derfor indskrænke mig til at anføre, at Staten selv er gaaet foran med et godt Eksempel. Der har været en vis Tilhøjelighed hos Staten til at gaa frem med en vis Flothed, og det smitter lige over for Kommunerne, det kan ikke være anderledes. I den Henseende behøver jeg blot at nævne de betydelige Udgifter, som Købstæderne, ligesom andre Kommuner i de sidste Aar, have paataget sig over for ny Jærnbaneanlæg. Jeg anser det for overmaade tvivlsomt, om Kommunerne dér se rigtigt paa Forholdene, men man maa ikke fortaente navnlig Købstæderne deri, naar de fra den lovgivende Magt modtage det Tilbud: Naar I ville bygge den og den Jærnbane, saa betale vi Halvdelen af Udgifterne; saa hører der overordentlig stor Kraft til at modsætte sig et saa tilloftende Tilbud, og derfor gaar man mangfoldige Steder ind paa at paatage sig store Byrder, optage store Laan til flige Anlæg, hvis Rentabilitet jeg i

alt Fald anser for at være overmaade tvivlsomt.

Jeg haaber altsaa, at dette Lovforslag i det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat om det, maa finde en noget velvilligere Bedømmelse end den, det har fundet fra det ærede Medlem, der først talte, og det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Jeg haaber i alt Fald, at dette Udvalg vil fremme Loven saa hurtigt som det paa nogen Maade er muligt og ikke lade den dø Straabøden inden for dets Grænser.

P. G. C. Jensen: Det Joredrag, vi nu hørte af det ærede første Medlem for 6te Kredts (Koch), var — jeg haaber det ærede Medlem vil tilgive mig, naar jeg siger det — ikke et Forsvar for denne Lov, som den her foreligger, hvilket jo er en Lov om en ekstraordinær Foranstaltning for eet Aar, men det var et Forsvar for en permanent Understøttelse fra Statskassen til Kommunerne. Det er for saa vidt karakteristisk og betegnende, og jeg var for saa vidt ganske tilfreds med at erfare, at det var paa denne Grund, at et saadant Lovforslag skulde støttes af det ærede Medlem. Jeg tror, jeg er berettiget til at udtale mig saaledes, som jeg gør, naar man lægger Mærke til, at det ærede Medlem støttede sin Begrundelse derpaa, at det, som der var Spørgsmaal om, var en Retfærdigheds-handling mod Kommunerne i Anledning af, at Lovgivningsmagten havde paalaagt dem Byrder gennem de sidste 10 Aar. Derjom det kan paaberaabes i Dag for dette Lovforslag, saa vil det jo nødvendigvis medføre aldeles det samme til næste Aar, saa ere vi inde paa det, som jeg straks betonedede i Dag: Gaa vi ind paa dette Forslag, komme vi aldrig bort derfra, og jeg siger derfor, at det var meget betegnende og meget vigtigt, at denne Betragtning kom frem, thi det er det, det gælder, det er det, vi i Øjeblikket skulle overveje: Vilde vi, eller vilde vi ikke gaa ind paa noget, som fører os, ingen ved hvorhen? Jeg tror nu, at man maa sige, at det vilde være ret mærkeligt, om det forholdt sig saaledes, som det ærede Medlem udtalte, at Lovgivningsmagten nu i 1895 paa en Gang skulde vaagne op til den Erkendelse, at den i Løbet af de sidste 10 Aar ved den Række af ogsaa af det ærede Medlem anerkendte humane Foranstaltninger, der ere trufne, skulde have bebyrdet Kommunerne paa en saadan Maade, at nu var Tiden kommen til, at man skulde trække tilbage og overføre Udgifterne paa Statskassen, og det ganske blindt og løst hen, uden Undersøgelse, med et rundt Beløb.